

ת"פ 34893/07/14 - מדינת ישראל - תביעות נגב נגד ל.א.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 34893-07-14

בפני כב' השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל - תביעות נגב

ע"י ב"כ עו"ד אטיאס

נגד

ל.א. (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד נתי טרבלסי

הכרעת דין

כללי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה גורמת חבלה של ממש לבת זוג, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הדחה בחקירה ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם והגב' ג..פ (להלן: **מתלוננת**) היו ידועים בציבור כבני זוג. ביום 12.7.14 סמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר, הגיעו הנאשם והמתלוננת בסיום בילוי משותף לבית יידם מ.ס. כשהם תחת השפעת אלכוהול.

סמוך לאחר מכן, תקף הנאשם את המתלוננת במכות אגרופ בחלקי גופה, משך בשערות ראשה וגרם לה לחבלה המתבטאת בנפיחות ודימום בשפתיים ובפצע ביד. שוטרים שהוזעקו למקום הבחינו בנאשם וביקשו ממנו להזדהות ושאלו היכן המתלוננת נמצאת. הנאשם השיב שאינו יודע על מה הם מדברים וכשביקשו לעכב אותו ולקחתו ברכב המשטרה, פתח בריצה ונמלט מן המקום עד אשר נעצר בסמוך למקום בו עמדה המתלוננת.

עמוד 1

במעמד זה ניסה הנאשם להניע את המתלוננת שלא תמסור הודעה בכך שצעק לה: "אל תגידי כלום, אל תספרי להם כלום, אני מת עלייך". בהמשך, לאחר מעצרו ובעת שנלקח ברכב המשטרה, איים הנאשם על השוטרת תמיר איתן בכך שאמר לו: "שלא ישברו אותך, אחרי שישברו אותך וזה לא יהיה אני, אני אזכור את השם שלך ושל כולם ותישאר במגננה אתה והמשפחה שלך, אתה הומו מזדיין, יש לך חור בתחת, אני אזיין אותך".

משהובאו הנאשם והמתלוננת לתחנת המשטרה ניסה הנאשם להניע את המתלוננת שתמסור הודעת שקר בכך שאמר לה: "מושמוש פוטפוט אני אוהב אותך תגידי שהשוטרים הרביצו לך ופוצצו אותך והכניסו לך מכשיר קשר לראש, דחפו לך מכשיר קשר לראש, אני אוהב אותך, נהיה ביחד, נלך ביחד לבית הכול יהיה טוב".

זירת המחלוקת

במענה לכתב האישום מיום 16.12.14, כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. הנאשם מודה כי בעת הרלוונטית היה בן זוג של המתלוננת וכי ביום 12.7.14 אכן הגיעו לביתם של ידיה מ.ס. כשהם תחת השפעת אלכוהול לצד האמור לעיל, נטען כי הנאשם לא תקף את המתלוננת ולא ברח מהשוטרים. הנאשם אכן אמר באוזניהם של השוטרים שבכוונתו להגיש תלונה וכך גם הניע את המתלוננת שתגיש תלונה למח"ש, ביחס לאלימות שהופעלה כלפיה.

יצוין כי לאחר סיום פרשת התביעה הוחלף הייצוג בתיק, כאשר לאחר מכן ביקש בא כוחו החדש של הנאשם, עו"ד טרבליס, לחזור בו גם מחלק מהתשובה לכתב האישום, בפרט ככל שהדבר נוגע להיותם של הנאשם והמתלוננת בני זוג. עוד התבקשה העדתם המחודשת של עדים מסוימים, דבר שבית המשפט לא התיר לעשות כן.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה בסיכומיה בכתב ביקשה מבית המשפט להורות על הרשעתו של הנאשם בהתבסס על מספר ראיות ומספר מקורות המשתלבים אחד בשני. לדבריה, מדובר בראיות שחלקן מגיעות מעדי ראייה אובייקטיביים ללא אינטרס להעליל על הנאשם או סכסוך קודם עמו.

ב"כ המאשימה מבקשת להעדיף את אמרתיה של המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט ובדומה להעדיף את הודעתו של העד ס. על פני הגרסה אותה מסר בבית המשפט. ביחס לכך צוין כי גם אם אמרתיה המפלילות של המתלוננת נמסרו לאחר שהופעלו עליה לחצים כבדים מצד אביה ואחיה, הרי שניתן לומר שאותן אמירות מצד בני המשפחה נועדו בתכליתן להטיב עם המתלוננת בוודאי שלא ניתן לפרשן כאיומים ממשיים כלפיה. המתלוננת אכן לא הפלילה את הנאשם בעדותה בבית המשפט ובשל כך הוכרזה כעדה עוינת. עוינותה זו נלמדת מתוך אהבתה את הנאשם ורצונה לשוב לחיות עמו, כך גם מתוך דאגתו של הנאשם לה ולילדיה. אליבא המאשימה מדובר בסינדרום האישה המוכה. עדותה בבית המשפט נעשתה מתוך מגמה ברורה לחלץ את הנאשם מן המיוחס לו תוך שראתה מנגד להפליל השוטרים ולטעון שהיכו אותה ללא הסבר המניח את הדעת. המתלוננת נהגה בזיכרון סלקטיבי כאשר רק את אותן אמירות שפועלות לטובת הנאשם או לחובת השוטרים טוענת שזוכרת היטב, בעוד את אלו האחרות טוענת שאינה זוכרת. פנייתה של המתלוננת למח"ש נעשתה באיחור רב, כאשר על החלטת הסגירה לא הוגש ערר אלא רק בסמוך לאחר

עדוּתה בבית המשפט. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לסתירות ותהיות העולות מתוך גרסתו של הנאשם. זו עותרת שלא לרכוש לה כל אמון.

ב"כ הנאשם מנגד, עותר מבית המשפט לזכותו מן המיוחס לו. לדבריו אין המדובר בבני זוג וזאת על פי המבחנים שנקבעו בפסיקה והגם שהנאשם אישר זאת ע"י בא כוחו הקודם במסגרת מענה לכתב האישום. ב"כ הנאשם סבור כי לא ניתן ללמוד מעדויותיהם של ס. ו. כי הנאשם אכן תקף את המתלוננת כפי המתואר בכתב האישום גם אם יינתן לעדותם מלוא המשקל. לדבריו, לא ברור מדוע המאשימה מבקשת להעדיף את השנייה והשלישית של המתלוננת במשטרה שכן דווקא ההודעה הראשונה הקרובה יותר להתרחשות האירועים ולפיה לא הותקפה על ידי הנאשם היא המסתברת ביותר ועולה בקנה אחד עם יתר הראיות בתיק.

הודעתה המפלילה במשטרה נעשתה לאחר שהופעלו עליה לחצים קשים לרבות איומים מצד חוקרי המשטרה וכך גם מצד אביה ואחיה. גם אם המתלוננת סתרה חלק מדבריה, אין די בעדות פורמלית מצד גובה ההודעה בקבלתה כראיה קבילה. עוד נטען כי החקירה נוהלה באופן מגמתי תוך הכנסה מכוונת של אינפורמציה לתיק החקירה על מנת לחשוף את בית המשפט לחומר ראיות שאינו קביל, דוגמת עברו הפלילי או אירועים קודמים.

כך גם יש לדחות את עדויות השוטרים שהיו מגמתיות וכל תכליתן היה לחפות על התנהלותם האלימה כלפי המתלוננת. עדויות השוטרים היו מלאות סתירות ופריכות כאשר מנגד, לדבריו, עדותו של הנאשם הייתה מהימנה וסדורה כאשר הנאשם ידע לתת הסברים לכל השאלות שהופנו אליו. גם אם בתחילה הנאשם לא סיפר את הרקע לוויכוח בינו לבין המתלוננת, הרי שהסבר לכבישתה של אותה הגרסה הגיוני. הנאשם כלל לא ציפה שאירוע זה יתדרדר לכדי כתב אישום לא כל שכן לכדי מעצרו. בשל כל אלה עותר לזכותו מן המיוחס לו.

פרשת תביעה:

בטרם תפורטנה כל עדויות השוטרים, ובתמצית, יתואר כי בתיק דנן, ישנה הגעה מקבילה של מספר שוטרים לרחוב שבו על פי הטענה הותקפה המתלוננת. עם ההגעה, השוטרים איתן תמיר ולאחריו השוטרים ביטון אילן ואביחי קלימי, נתקלים תחילה בנאשם שנמצא לבדו. במקביל, השוטרים משה תורג'מן וסמי אחדוב נתקלים תחילה ובסמיכות למקום במתלוננת שאף היא נמצאת לבדה. לאחר שהנאשם בורח לעברה של המתלוננת והשוטרים בעקבותיו נוצרת זירה אחת בה נעצר הנאשם וכן המתלוננת לאחר שתקפה את השוטר איתן תמיר.

ע'ת מס' 2 איתן תמיר

המדובר בשוטר ששימש בזמן האירוע כמפקד נקודת המשטרה בשוק העירוני, זה מתאר כי לאחר שקיבלו דיווח על גבר המכה אישה בשכונת נווה נוי, הגיע למקום, חבר למודיע ושהצביע לו על כיוון ההליכה של הזוג. תוך כדי כך הנאשם הגיע בלי נעליים והמודיע הודיע שזה הבחור. (עמוד 6 שורה 7-14). לדבריו, ביקש מהבחור שיזדהה אולם זה אמר שאין לו

תעודת זהות וטען שאין אתו אף אישה ושהוא טועה. בשלב זה, קרא לכוח תגבור שישאר עם החשוד ופנה לחפש את המתלוננת אולם מיד בסוף לאחר שנכנס לניידת החשוד התחיל לברוח. אביחי רדף אחריו והוא אחריהם עד אשר אביחי תפס את החשוד קרוב לאישה שישבה על המדרכה ליד פארק קטן.

את שאירע בשלב זה מתאר העד באופן הבא:

"..אביחי ניסה להתחיל לבצע מעצר של החשוד לאחר שהוא ברח. אז הגברת באה לכיוון החשוד. ניסתה להתקרב אליו. אני עמדתי בינה לבין החשוד על מנת שלא תפריע במעצר. כל הזמן עמדתי מולה כדי שיבצעו עליו מעצר. ראיתי עליה סימנים כמובן כל הפנים רגליים. סימני אלימות. סימנים כחולים בפנים, נפיחויות כאלה. פצע כלשהו. אז תוך כדי נתנה לי סטירה לפנים ממש חזקה. כמו כן יש לציין שהיה על שניהם ריח אלכוהול מאוד חזק. אחרי שהיא הביאה לי סטירה כבלתי אותה על הקרקע.

ש. באותו רגע שסיפרת שהמתלוננת התקרבה לכיוון החשוד, מה החשוד עשה בזמן הזה?

ת. הוא התנגד. הוא אמר שהוא אוהב אותה ומת עליה, כרגע הכל בסדר. לאחר שביצענו מעצר אמר לה לומר שהשוטרים שהרביצו לה ושהביאו לה מכשיר קשר על הראש ושקרעו אותה במכות. לאחר מכן הכנסנו אותו ניידת. אני מתכוון לעצור באולם. הנאשם איים עלי שיחסלו אותי ושיפגעו בי לא הוא אלא ידאג שאחרים יפגעו בי ושאני אצטרך למגננה אני והמשפחה שלי. הגענו לתחנה כמובן והוא ממשיך לאיים כל הדרך.

ש. איך הוא מאיים?

ת. שיגיעו אלי אחרים, הוא ידאג לכך ושאני אצטרך להיכנס למגננה, אני והילדים שלי. שהוא יזיין אותי ו.. ככה וככה. הוא אמר לי יא מזדיין בתחת. אני אזיין אותך. הגענו לתחנה ועשיתי לו זיהוי לפי אצבע. זיהיתי אותו במורפוטץ. הם היו בהפרדה. היא היתה בחדר מעוכבים ואני בחדר איתו אחר. הוא כל הזמן צעק לעברה אל תדאגי נגיע כל הזמן הביתה ביחד.

בחקירתו הנגדית, ציין כי בתחילה היחס למתלוננת היה כקורבן נוכח מצבה וכי השימוש בכוח נעשה רק לאחר שזו תקפה אותו, שימוש זה התמצה בכך שכבל אותה לרצפה בידיים כמו כל עצורה. כך גם ציין שרק הנאשם הוא זה שאיים. הסימנים שהיו על המתלוננת היו עליה כבר כשהגיעו אליה ואלו לא נגרמו כתוצאה מזה שהורידו אותה ואזקו אותה. הנאשם התרחק כמה עשרות מטרים, לכל היותר מאה מטר, הוא היה השוטר הראשון שהגיע לזירה יחד עם מתנדב בשם גיא אברהמסון.

עת/7 ביטון אילון

לאחר שהתקבל דיווח במשטרה עד זה הגיע למקום האירוע עם שותפו לניידת אביחי קלימי. זה ציין כי במקום כבר נכד השוטר תמיר איתן ומתנדב. השוטר איתן ביקש ממנו שיקח תעודת זהות מהבחור ולפתע האחרון החל להימלט בריצה

והמתנדב ושוטר נוסף הדפו אותו וכבלו אותו. כמו כן, באותו מקום נכחה האישה אשר הייתה חבולה כפי המתואר: **"כשהגענו לשם הבחנו שהשפתיים שלה היו נפוחות עם סימן אדום מתחת לעין וסימן אדום ברגל ימין וגם על מרפק ימין"**. זה ציין כי לאחר שהעלו את הבחור לרכב הבחורה סטרה לשוטר איתן ולכן זו נכבלה באיזיקים ונלקחה לתחנת המשטרה.

הלה ציין כי שניהם היו תחת השפעת אלכוהול וכן תיאר את מצבה של המתלוננת באותה עת כדלקמן: **"היא היתה מפוחדת, בוכייה, נסערת"**. בחקירה הנגדית הדגיש כי לא יתכן כי הסמנים שהיו על פניה של המתלוננת נגרמו מהשוטרים שכן הלה הבחין בסמנים אלו מיד כשהגיע למקום. זה ציין כי שום שוטר לא הכה את המתלוננת ולא הפעיל כוח שלא לצורך (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 26).

ע/ת 4 אביחי קלימי

עד זה הגיע עם השוטר ביטון אילון למקום האירוע. העד חזר על כך שהבחור ברח מהם ובהמשך נתפס ברחוב הסמוך ובכוח הובל לניידת. כמו כן, ציין כי לאחר המרדף הנאשם צעק לעבר הבחורה כי הוא אוהב אותה ושלא תשתף פעולה.

זה הוסיף כי במקום נכחה החברה שלו אשר גם היא צעקה והשתוללה ואף נתנה מכה חזקה לשוטר איתן. זה ציין כי לאחר המכה השתלטו גם על הבחורה אשר הובלה לתחנת המשטרה. שם לאחר שזו חלפה על פניו של הנאשם הדריך אותה שתאמר כי השוטרים תקפו אותה עם מכשיר הקשר על הראש.

בנוגע לחבלות המתלוננת ציין כי אלו הופיעו עוד כשהגעו לשטח ובחקירתו הנגדית פירט כי הופעל "כוח סביר" במהלך מעצרה אולם לא ברמה שפניה יתנפחו. הלה שלל בנחרצות את האפשרות כי החבלות שעל גופה נגרמו בעקבות תקיפת השוטרים

ע/ת 6 משה תורגמן

עד זה הגיע ראשון למתלוננת בעקבות קריאה למוקד 100. וכך תיאר כיצד מצא את המתלוננת:

"...האישה יושבת על המדרכה, עצרנו לידה, לא ידענו שזה קשור לאירוע. שאלתי אותה מה קרה. אמרה שהכל בסדר לא קרה כלום. היא היתה עם ידיים על הפנים. השותף שלי ביקש שתוריד את הידיים וראינו שפניה חבולות עם דם על השפתיים".

עד זה גם כן חזר על כך שלא הייתה כל אלימות או שימוש בכוח כלפי המתלוננת מלבד העובדה כי השוטרים השכיבו אותה לרצפה על מנת לכבול אותה לאחר שזו תקפה את השוטר (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 31-32).

עת/5 סמיר אחדוב

עד זה הגיע יחד עם השוטר משה תורגמן למקום שבו ישבה המתלוננת. זה מסר תיאור דומה למצבה של המתלוננת כפי שמסר שותפו. לאחר מכן סייע במעצרו של הנאשם ולאחר שהשוטר איתן דיווח לו כי הותקף על ידי המתלוננת סייע לו לעצור גם את האישה. זה הוסיף כי האישה השתוללה והתנגדה למעצר ובעקבות כך נפצע באצבע.

גם עד זה בחקירתו הנגדית חזר על כך שהחבלות בפניה של המתלוננת הופיעו עוד בטרם בוצע מעצרה אשר בו הופעל כוח סביר. זה פירט כי האיר בפנס על פניה והבחין בדם על שפתייה. (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 33).

עת/8 מיכאל אקנין

עד זה חקר הנאשם בתחנת המשטרה. זה ציין כי החקירה של הנאשם לא תועד באודיו ווידאו מאחר ולא הייתה סיבה לכך. לעומת זאת, פירט כי הקליט באודיו ווידאו את השיחה שבין המתלוננת למשפחתה הואיל והאחרונה לא שיתפה פעולה בנוגע למקור החבלות שעל גופה ולפיכך החליט לערוך תרגיל אשר בו בני משפחתה ינסו לשכנעה לספר את שאירע. זה הוסיף כי גם בני משפחתה לא ידעו על ההקלטה הנ"ל. (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 10). עוד התייחס העד בחקירתו הנגדית לשיחתו עם אביה של המתלוננת. זה מסר כי הדברים לפיהם ימצא את בתו "בשקית שחורה" אינם איום אלא כי אם אזהרה. זה ציין כי הדברים נאמרו על מנת שיבין את חומרת המצב (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 13).

בחקירתו הנגדית מסר העד כי לא צילם את החבלות שטוען הנאשם כי נגרמו על ידי השוטרים מאחר ולא ראה דבר ולפיכך לא מצא לנכון לצלם את מה שאין (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 11). כמו כן, השיב כי חרף דברי הנאשם כי השוטרים הכו אותו לא הפנה את התיק למח"ש הואיל והאירוע אירע בשבת ומשכך עובדתו בוצעה במסגרת תורנות. בעניין זה הוסיף כי מי שאמור לפצל את התיק ולהעבירו למח"ש הוא חוקר אלמ"ב בתיק ולא התורן (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 11-12).

עת/3 מ.ס.

המדובר במכרו של הנאשם. הלה תיאר את הרקע לאירוע מושא כתב האישום וציין כי ביום 12.7.14 בסמוך לשעה 3:00 הגיעו העד, הנאשם והמתלוננת לביתו מבילוי משותף. לאחר מכן הנאשם והמתלוננת החלו להתווכח וטון הדיבור החל לעלות ולפיכך ביקש מהם לצאת מביתו והשניים עשו כן. לא ראה את שהתרחש מחוץ לביתו. עוד הוסיף כי לאחר שהשניים הלכו הגיע אביה של המתלוננת לביתו ומסר לו כי המשטרה מחפשת אותו ובעקבות כך פנה למשטרה.

מאחר ועדותו בבית המשפט היתה שונה בחלקים ממנה באופן מהותי מהודעתו במשטרה, בא כוח המאשימה ביקשה להכריז עליו "עד עוין" וביקשה להגיש את אמרותיו במשטרה ולהעדיפן, וזאת בהתאם להוראת סעיף 10א.

בחקירה הנגדית ציין כי במועד הרלוונטי הוא והנאשם שתו הרבה. עוד מסר כי הנאשם הוא כמו בן עבורו אולם כיום הוא

אינו בקשר עמו. העד עומת עם אימותיו בנוגע לכך שראה את הנאשם דוחף את המתלוננת ובהמשך קפץ על הנאשם לאחר שהאחרון משך בשערותיה של המתלוננת. בעניין זה ציין כי "יכול להיות שהוא דחף אותה דחיפה לא במקום" אולם הוא לא זוכר דבר ממה שאירע בחוץ וזאת מאחר וזרק אותם מביתו (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 19). העד שב וחזר על כך בחקירתו כי בבית שלו לא ראה אלימות וכן אישר לשאלת ב"כ הנאשם כי לא היו על המתלוננת סימני אלימות בזמן ששהו השניים בביתו (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 22). בשעה שהתבקש לתאר את מצבה של המתלוננת ביום שלמחרת, שעה שהגיעה אליו עם משפחתה ציין כי מצבה היה: **"קטסטרופה, מצביע מתחת לעיניים"**.

עת/10 ו.צ.

עד זה מסר כי במועד הרלוונטי התעורר משנתו לאחר ששמע רעשים אשר בעקבותם יצא לחצר. במעמד זה הבחין בחור ובחורה שצועקים אחד על השני וכי הבחור מנסה בכוח להכניס את הבחורה לתוך הרכב על ידי משיכה בשערותיה. לאחר מראות אלו נכנס לביתו ואשתו הזמינה משטרה. כמו כן, העד תיאר את המתלוננת כמפוחדת וכן הוסיף כי ירד לה דם בשפה התחתונה אולם לא זכר באיזה צד (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 25).

עת/1 ש.פ :

עדה זו הינה המתלוננת בתיק. בעדותה בבית המשפט ציינה כי היא בת זוגתו של הנאשם מזה כשנה וכי הנאשם דואג לה כלכלית ומאוד דואג לילדיה. העדה ציינה כי במועד הרלוונטי היא והנאשם יצאו לבלות ולאחר מכן חזרו לביתו של החבר בשם מ.. כמו כן ציינה כי היא והנאשם רבו ולאחר מכן יצאו החוצה לשכונה. כשהתבקשה לספר על חבלות שנגרמו לה באותו לילה, ציינה כי אלו נגרמו כתוצאה מאלימות שהופעלה כלפיה מצד השוטרים ולא כתוצאה מאלימות שהפעיל עליה הנאשם. הואיל וגרסה זו ביחס להפעלת האלימות מצד הנאשם עומדת בסתירה לשתיים מהודעותיה במשטרה, המתלוננת הוכרזה כעדה עוינת וכל אמרותיה במשטרה הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א לפקודת הראיות. פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 36).

בחקירתה הנגדית ציינה כי היא והנאשם עדין בני זוג וכי היא מבקרת אותו במעצר. זו שבה על כך שהנאשם לא הרביץ ולא דחף אותה וכי היא לא זוכרת על מה הם רבו. זו ציינה כי אביה ואחיה אינם מאמינים לדבריה לפיהם הנאשם לא תקף אותה (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 40). בהמשך ציינה כי מסרה שהנאשם תקף אותה בעקבות מניפולציות שהפעיל עליה החוקר וכי למעשה שיקרה. זו הוסיפה כי היא לא הייתה שיכורה אלא "בראש טוב" (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 41).

בנוגע לסתירה שנתנה לשוטר מסרה כי היא לא זוכרת וכן הוסיפה כי הייתה בשוק כי הגיעו שוטרים. גם ביחס לכך שהנאשם אמר לה שלא לשתף פעולה עם המשטרה ציינה כי היא לא זוכרת אולם זכרה שאמר לה שתפנה למח"ש בנוגע לאלימות שהפנו כלפיה השוטרים. בנוגע לכך שהנאשם אמר לה לומר כי השוטרים הכו אותה עם מכשיר הקשר ציינה כי הוא לא אמר לה דברים אלו. לאחר שהראו לה את התמונות המתעדות את החבלות שעל גופה מסרה כי:

"היחידים שאני זוכרת שהייתה לי איתם תקרית זה השוטרים" (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 41).

כך תיארה המתלוננת את תקיפת השוטרים אשר בגינה הגישה תלונה במח"ש: "אני לא יודעת מה קרה ומי עשה. לא זוכרת להגיד לך. הכול קרה כל כך מהר זה היה סוער מאוד לא זוכרת, זוכרת אחד שדפק אותי לתוך הניידת וקרא לי כנסי כבר בת זונה ואחר שנתן לי מכה בראש עם מכשיר קשר ואני לא יודעת להגיד מי זה היה - מהמכה כאב לי הראש ולא הייתה חבלה" (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 45).

זו ציינה כי הגישה תלונה רק לאחר כחודש הואיל וחוקר בשם מיכאל ערך איתה "הסכם" לפיו:

"..אמר לי שאני חייבת להתלונן ובמידה ולא אתלונן יש לי פה תלונה על זה שתקפתי שוטר או משהו כזה. בגלל שאני חד הורית אני עצורה ויקחו לי את הילדים ויערבו את הרווחה, ואז הוא אמר שאני צריכה להתלונן על ל.. פחדתי שברגע שאתלונן במח"ש הוא לא יבטל את התלונה או יעשו לי משהו. שאלתי והתייעצתי ואמרו לי שלא אמור לקרות שום דבר" (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 45).

זו ציינה כי התיק במח"ש נסגר וכי יש בכוונתה לערער על כך. כשנשאלה מדוע בחקירתה השנייה ביקשה שלא להיות ליד הנאשם ענתה כי לא היה לה נעים לשבת לידו לאחר שהעלילה עליו את התקיפה (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 46). ביחס לדברי אביה לפיהם אם לא תגיש תלונה היא סיימה עם המשפחה ענתה כי היא לא זוכרת. אולם ציינה כי אחיה צ. אמר לה כי יקחו את הילדים אם לא תשתף פעולה וזאת בעקבות הדברים שאמר החוקר שאם לא תגיש תלונה אזר יגישו נגדה תלונה של תקיפת שוטר ואז הרווחה תיקח לה את ילדיה (פרוטוקול דיון 4.1.15, עמ' 48).

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לבדו. בתחילת עדותו תיאר הנאשם את טיב הקשר בינו לבין המתלוננת. זה ציין כי מכיר את המתלוננת עוד מהתיכון, אולם בשנה האחרונה השניים חיזקו את הקשר. בהמשך פירט כי עזב את דירתו ועבר להתגורר עמה, אולם כחודש לפני הגשת התלונה עזב את דירתה ושכר דירה לבדו וזאת נוכח התנגדות אביה של המתלוננת לקשר עמו (עמ' 62 לפרו').

אשר לראשיתו של הערב מושא כתב האישום ציין כי לאחר שהמתלוננת התעקשה להגיע לדירתו נעתר לבקשתה. השניים ישבו בדירה ושתו ווודקה ובהמשך יצאו לבלות עם חברו מ.. ביחס לתקיפה המיוחסת לו מסר כי: "...לגבי הפצע בשפה אני יודע שהיה לה הרפס עוד לפני. לגבי החבלות קודם כל לא נגעתי בשום מצב וכל הסיטואציה לא הרמתי לה יד חצי פעם, אפילו לא רבע פעם" (עמ' 63, שורות 30-31).

בהמשך פירט כי היה ויכוח קולני אשר לא כלל שימוש באלימות: "...כן. היה ויכוח קולני. קיללתי. צעקתי. מה שבטוח זה שלא הרמתי עליה ידיים. מ. היה במטבח כך שיש מצב שהוא חשד משהו לא יודע משהו. זה שלו. לא הרמתי עליה יד חצי פעם" (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 64, שורות 1-3).

לאחר שמ. שמע את הצעקות ביקש מהם שיצאו מביתו. לאחר שיצאו מסר הנאשם למתלוננת כי ידברו מחר ולאחר שהניח ידו עליה זו הסתובב ורצה לכיון השני. הנאשם מנגד המשיך ללכת לכיון ביתו ולאחר שהתקדם כמה מטרים הבחין בניידת משטרה. לאחר שהזדהה בפני השוטר, האחרון שאל על המתלוננת ולפיכך החל לרוץ לכיוונה. כמו כן, עוד בטרם הגיע אליה עמד שוטר מולו ונתן לו אגרוף והפילו ארצה (עמ' 65, שורות 28-31). הנאשם מסר כי רץ לעבר המתלוננת מאחר ורצה לוודא שהכול בסדר אתה (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 66).

בהמשך ציין כי כבלו אותו באזיקים בידיים וברגליים. לאחר מכן, הבחין כי המתלוננת נתנה מכה לאחד מהשוטרים ובעקבות כך השוטרים הפילו אותה לרצפה ובהמשך הכו אותה עם מכשיר הקשר: **"ראיתי את השוטר. קיפלו אותה. הורידו אותה על הברכיים. שמו לה אזיקים והיא התנגדה. אחד מהם הוציא מכשיר קשר או אנטנה נתן לה בראש"** (עמ' 76, שורות 3-4). בנוגע לכך שצעק למתלוננת שלא תספר כלום מסר כי השוטרים טוענים כך מאחר והם יודעים כי הם נהגו באופן פסול בכך שהרימו ידיים עליו ועל המתלוננת לאחר שמסר להם כי יתלונן עליהם למח"ש. כך גם הכחיש הנאשם כי איים על השוטרים (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 66).

אשר לחקירה במשטרה ציין כי החוקר מיכאל חקר אותו. זה מסר כי הראה לחוקר את החבלות שנגרמו בעקבות המכות שנתנו לו השוטרים אולם החוקר רשם בדו"ח כי הוא לא מבחין ולכן ביקש שיצלמו אותו, אולם בקשתו לא נענתה ורק לאחר שהבא לדיון בבית המשפט תיעד עו"ד אסולין את החבלות (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 67).

הנאשם ציין כי לא יכול היה להבחין במצבה של המתלוננת לאחר שהגיעו אליה השוטרים מאחר והייתה במרחק של כ-15 מטרים ממנו. כמו כן, הנאשם היה מטושטש בעקבות האגרוף שקיבל מהשוטר (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 68). בחקירתו הנגדית נשאל על טיב הקשר בינו לבין מ. ולגבי כך שבעדותו במשטרה ציין כי הוא לא מכיר את שם המשפחה שלו. זה ציין כי לא רצה לערב את מ. ובפרט את המתלוננת בעניין השימוש בסמים מסוג "קריסטל". בהמשך פירט כי הרקע לוויכוח שהתגלע בינו לבין המתלוננת הינו השימוש של המתלוננת בסם הנ"ל (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 71).

לאחר מכן, עומת הנאשם עם הדברים שמסר חברו מ. וכן דברי השכן אשר מסרו כי ראו את הנאשם מושך בשערות ראשה של המתלוננת. ביחס לדברי מ. מסר כי: **"...מתאר לעצמי שבגלל שכל הבלגן הזה בגללו. הוא חיפש איכשהו להחזיר לי"**, ואילו ביחס לדברי השכן מסר: **"אני לא יודע מה הוא ראה. הוא פירש את זה"** (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 71). בנוגע לחבלות שנגרמו למתלוננת ציין הנאשם כי הבחין בהם רק במשטרה וכי לפני כן לא הופיעו סימנים בפניה של המתלוננת מלבד הרפס (פרוטוקול דיון מיום 22.2.15, עמ' 74).

דיון והכרעה:

לאחר ששמעתי את טיוני הצדדים, התרשמתי באופן בלתי אמצעי מעדי התביעה וכן מעדותו של הנאשם לאחר שקראתי את המוצגים השונים בתיק, הנני לקבוע כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את המיוחס לנאשם בכתב האישום.

הרשעתו של הנאשם מבוססת בראש ובראשונה, על גרסתה של המתלוננת. ביחס לכך, אין מחלוקת שהמתלוננת

בעדותה בבית המשפט לא הפלילה את הנאשם במיוחס לו, והכחישה בכל תוקף כי זה הפעיל כלפיה אלימות. מנגד, הפנתה אצבע מאשימה כלפי השוטרים כגורמים לחבלות שנמצאו על גופה בסופו של אותו אירוע. הגם כך, מצאתי להעדיף את אמרותיה במשטרה של המתלוננת שהוגשו וסומנו ת/11 ות/12.

המתלוננת נחקרה תחילה ביום 12.07.2014 שעה 10:47 בתחנת המשטרה תחת אזהרה נוכח כך שתקפה את השוטר איתן תמיר אגב מעצרו של הנאשם. בהודעה זו שהוגשה וסומנה ת/10, זו אינה זוכרת אם תקפה את השוטר, אם לא, וזאת נוכח היותה תחת השפעת אלכוהול: "אני לא זוכרת שהרמתי יד על השוטר", "אני לא זוכרת את זה", "אני לא זוכרת שהייתי תחת השפעת אלכוהול", "נכון אני לא זוכרת שנתתי סטירה לשוטר", "אני לא זוכרת שזה קרה", "אני פשוט לא זוכרת ואני רוצה להאמין שלא עשיתי דבר כזה". בהודעה זו המתלוננת מציינת כי שתתה וודקה רדבול, אינה יודעת באיזו כמות אם כי טוענת שכנראה שתתה יותר מדי. הגם כך, שעה שמתבקשת להתייחס לטענה לפיה הנאשם הוא זה שתקף אותה, ענתה באופן נחרץ "אני לא יודעת, ל. לא תקף אותי, זה בוודאות".

לאחר מסירת הודעתה הראשונה, הושארה המתלוננת לבד בחדר החקירות יחד עם אביה, וזאת כפי על מנת לנסות לגרום לה שתמסור תלונה במשטרה נגד הנאשם. כאמור, אף לא אחד מהמעורבים בשיחה זו היה מודע לכך שהשיחה הנ"ל מוקלטת וידאו אודיו.

שיחה זו היתה מושא לחקירות רבות במהלך שמיעת הראיות וזאת כאשר אליבא ההגנה, רק בשל לחצים קשים ואיומים שהופנו כלפי המתלוננת זו מסרה גרסה שקרית לגבי הנאשם אך על מנת לרצות את אביה ואחיה. מיד בסמוך לאחר אותה שיחה, החוקר נכנס לחדר והמתלוננת מוסרת שתי הודעות בהן היא מציינת כי הנאשם הוא זה שהכה אותה באגרופים:

: "אני רוצה לספר את מה שבאמת היה... הגענו נראה לבית של מ. ואז אני לא יודעת מה קרה בדיוק של. התחיל להרביץ לי ואז אולי יצאתי מהבית כנראה ול. בא אחרי והמשיך להרביץ לי. ואז באו השוטרים... שאלה: איך ל. תקף אותך? תשובה: באגרופים. שאלה: איפה הוא נתן לך אגרופים? תשובה: אני לא יכולה להגיד לך אני רק מסתכלת על הסימנים.... שאלה: אני רואה על השפתיים שלך? נפיחות ממה הנפיחות הזאת? תשובה: זה כנראה שזה מאגרוף של. הביא לי כי זה לא היה מלפני. שאלה: אני מבחין שיש לך סימן אדום בעין השמאלית שלך ממה זה? תשובה: אני לא יכולה להגיד שהוא נתן לי אגרופים בעיניים אני לא זוכרת את זה... האם ל. תקף אותך בתוך הבית או מחוץ לבית? תשובה: גם וגם. שאלה: האם מ. היה עד לכך של. תקף אותך? תשובה: נראה לי שכן. שאלה: מ. התערב כדי של. יפסיק להרביץ לך? תשובה: נראה לי שכן. בהמשכה של אותה הודעה, המתלוננת מבקשת להסביר מדוע בתחילה לא סיפרה על מעשיו של הנאשם וציינה שהחליטה לספר לאחר שהמשפחה שלה הפעילה עליה לחץ. עוד הוסיפה כי אינה פוחדת מהנאשם וכי אינה יודעת את הסיבה מדוע תקף אותה נוכח שכרותם. הודעה זו הוגשה וסומנה ת/11.

בהודעה נוספת שנגבתה בסמוך לאחר ההודעה הראשונה, המתלוננת מציינת כי הייתה שיכורה: "אחרי הרבה אגרופים שקיבלתי מל. וכאשר השוטרים הגיעו, יכול להיות שאני תקפתי אותם ואני הייתי בסערת רגשות בגלל המכות שחטפתי מל.". הוגשה וסומנה ת/12.

בהודעה מאוחרת שמסרה כחודש לאחר האירוע, ביום 13.08.2014 במח"ש, חזרה בה מאמרותיה המפלילות, שבה והפנתה אצבע מאשימה כלפי השוטרים שנהגו כלפיה באלימות, טענה כי הפלילה את הנאשם לאחר שאיימו עליה כי במידה ולא תעשה כן, תיעצר על תקיפת שוטר ויזמנו את הרווחה נוכח היותה אם חד הורית. בהודעה זו המתלוננת מציינת שאזקו אותה לאחר שניסתה להגן על הנאשם אולם גם בהודעה זו לא מציינת כי סטרה לשוטר: **"אני לא זוכרת, זה היה לילה אחרי בילוי"**. בהודעה זו המתלוננת התבקשה לפרט מה האלימות שהפעילו כלפי הנאשם שבגינה מצאה לנכון להתערב וזו ענתה: **"אל תשאלי אותי בזה, אני הייתי עסוקה בעצמי והוא היה רחוק ממני... ראיתי אבל אני לא יכולה לומר לך 'זה נתן לו בעיטה', אני התערבתי כשהתנהגו אליו בצורה אלימה"**.

בהודעה זו, המתלוננת מציינת שגם בכוונת הנאשם לבוא להגיש תלונה, הוא יודע שהגיעה למח"ש וכי היא מצויה איתו בקשר. כשהתבקשה להסביר מדוע הגיעה רק לאחר כחודש להגיש תלונה, ציינה כי: **"פחדתי מהתנאי ששמו לי על הילדים ועל הרווחה"**. וכעת באה למסור הודעה כי: **"שאלתי, התייעצתי"**.

את ההעדפה של אמרותיה המפלילות של המתלוננת כאמור בת/11 ות/12 על פני עדותה בבית המשפט, מצאתי לבסס על מספר אדנים. בראש ובראשונה, התרשמות בית המשפט הינה כי המתלוננת תפעל באופן נמרץ על מנת להגן על הנאשם. התנהלות זו של המתלוננת עולה כחוט השני בכל אותן אמרות. המדובר במתלוננת אשר עובר לביצוע המעשים המתוארים בכתב האישום, היתה בת זוג של הנאשם והמשיכה להיות ככזו גם במהלך תקופת מעצרו. במהלך עדותה אישרה שנוהגת לבקר אותו במעצרו בבית הכלא, ופעם אחרונה שעשתה כן היתה ממש בסמיכות למסירת עדותה. המתלוננת העידה בבית משפט כי אוהבת את הנאשם, דואגת לו, ואף קעקעה את שמו על גופה. המתלוננת מתואמת עם הנאשם ביחס לתלונות אותן היא מגישה למח"ש, ומשוחחת עימו על פרטי האירוע, אם כי לדבריה: **"לא יותר מדי"**.

בת/10 בו נחקרת המתלוננת כחשודה, זו טוענת כי אינה זוכרת את האירוע ורבות מן ההתרחשויות נוכח שכרותה. יחד עם זאת, שעה שמתבקשת להתייחס לאלימות שהפעיל כלפיה הנאשם, אותה שיכחה נעלמת לה, והמתלוננת עונה בוודאות כי זה לא קרה.

בית המשפט צפה בקלטת המתעדת את המפגש הארוך שנערך בתחנת המשטרה בין המתלוננת לבין אביה ובהמשך בין המתלוננת לאחיה, מפגש שבסופו המתלוננת מסרה את הודעותיה המפלילות נגד הנאשם. הדוברים בשיחה זו, לרבות המתלוננת, לא היו מודעים לכך שהמפגש הנ"ל מתועד.

מקובל על בית משפט שהאח והאב אכן הפעילו לחץ כבד, אינטנסיבי ומשמעותי על המתלוננת שתגיש תלונה נגד הנאשם. האח והאב מכנים את הנאשם בשמות גנאי, מביעים באופן חד משמעי את מורת רוחם מכך שהמתלוננת מצויה עימו בזוגיות. בפרט אמורים הדברים לגבי האח שהציב למתלוננת "אולטימטום" לפיה עליה לבחור בין הנאשם לבינו, וכי אם לא תתלונן נגד הנאשם, הוא עוד יפגע בנאשם בעצמו ולא יהיה לילדים שלה דוד לשחק איתו.

בית המשפט נדרש לשיחה זו במהלך ניהול ההוכחות על רקע בקשת בא כוחו הקודם של הנאשם לאפשר את עדותו של הנאשם בדלתיים סגורות וללא נוכחות האח והאב. כפי שצוין בהחלטה הנוגעת לבקשה זו מיום 5.1.15, אין מחלוקת

גם כעת שאותם איומים שהושמעו מצד האח והאב כלפי המתלוננת, באו מתוך דאגה סובייקטיבית שלהם ורצון להטיב עימה, לא היתה בהם כוונה ממשית לפגוע בה ולהרעה עימה. האח והאב סבורים מבחינתם הסובייקטיבית כי הנאשם מנצל את המתלוננת, פוגע בה, ויכול בעתיד לפגוע בה בצורה קשה יותר, אם לא תתלונן.

במהלך אותה שיחה, המתלוננת חוזרת פעמים רבות שהנאשם לא הרביץ לה וכי הסימנים שנגרמו לה הינם תוצאה של האלימות של השוטרים (או כנראה מהשוטרים). בצד אותן אמירות, המתלוננת חוזרת פעם אחר פעם שאינה רוצה להגיש תלונה נגד הנאשם ומציינת בין היתר כי **"אבל זה לא יעזור עכשיו", "זה לא משנה כבר", "גם מה שקרה נגמר"**. רוב השיחה המתלוננת משפילה מבט לרצפה וגם כאשר טוענת שהנאשם לא הרביץ לה, לא מוסרת זאת באופן אסרטיבי וחד משמעי אלא משלבת זאת באמירות שאינה זוכרת ושהיתה שיכורה.

לא ניתן להתעלם ולו מבחינת הקשר הסיבתי בין אותה שיחה שנערכה לבין מסירת ההודעה המפלילה שנמסרה לאחר מכן, ועל כן ובית משפט מזהיר עצמו לבחון בזהירות את טיב האמירות המפלילות מצידה של המתלוננת, לאחר מכן ובכלל. הגם כך, סבורני כי יש לתת משקל מלא לת/11 ות/12 שנמסרו לאחר אותה שיחה עם האח והאב.

העדפת האמרות המפלילות במשטרה נעשית גם נוכח בחינת התוכן והאופן בו מתארת המתלוננת את התקיפה. המדובר באמרות "מדודות" בהן נמסר תיאור מצומצם של אופן האלימות. המתלוננת אינה מחפשת להפריז או להגזים בתיאור האלימות. המתלוננת מחד מציינת שהנאשם תקף אותה באגרופים יחד עם זאת לא יכולה לומר בוודאות איזה סימן על גופה נגרם כתוצאה מאותם אגרופים. ביחס לסימן על שפתה מציינת כי לא היה לה לפני כן את אותו סימן אולם הדבר אינו מונע ממנה לשלול אגרופים לעיניה שכן אינה זוכרת זאת. תיאור זה משתלב הן עם יכולתה של המתלוננת לזכור את מלוא הפרטים (נוכח השפעת אלכוהול).

בית המשפט מוצא כאמור להעדיף את אמרותיה המפלילות של המתלוננת, גם נוכח שלל ראיות חיזוק קיימות בתיק וכן נוכח יתר העדויות אשר משתלבות היטב אחת ברעותה, מחזקות את הגרסאות המפלילות (כאשר חלקן של אותן ראיות די בהן בפני עצמן כדי להפליל את הנאשם באופן ישיר באלימות שהופעלה כלפי המתלוננת). הראיות הללו כפי שתפורטנה מתיישבות עם הודעותיה של המתלוננת לפיהן הוכתה באגרופים על ידי הנאשם וכי החבלות שנמצאו על גופה הן תוצאה של אותה תקיפה, שנעשתה עוד בטרם נתקלה בשוטרים וללא כל קשר למעצרה על ידם.

ראיות חיזוק:

ראיית חיזוק ראשונה ומשמעותית מוצא בית משפט בעדותו של השכן ו.צ.. אין מחלוקת שמדובר בעד אובייקטיבי אשר מתגורר בסמיכות למקום האירוע ברחוב בבאר שבע. העד לא מכיר את הנאשם או את המתלוננת ואין לו כל סכסוך עם מי מהם. הלה העיד כי התעורר לאחר ששמע רעש. זה אינו מסתפק בצפייה מתוך חלון ביתו ויוצא לחצר ומעיד כי לאחר שיצא ראה בחור ובחורה צועקים אחד על השני, והבחין בבחור שניסה להכניס את הבחורה לאוטו עם הידיים. הלה הדגים שהבחור **"לקח אותה בשיער (הערת בית משפט: מדגים תפיסה בחלק האחורי של הראש) וניסה להכניס אותה לרכב"**. זה מציין כי הבחין שהבחורה היתה מפוחדת וחשוב מכך מציין שכבר בשלב זה הבחין כי: **"ראיתי**

משהו בפה, לא יודע, אולי היה דם. זה שאלה כן? העד מוסר שהיה בקרבת מקום, לא יותר מעשרה מטרים, היתה במקום תאורה שאפשרה לו לראות את הנעשה. העד לא הגזים בתיאור של האירוע שנגלה לעיניו, כך סיג ואמר שאולי זה משהו שדומה לדם אותו מיקם ליד הפה של המתלוננת, בשפה התחתונה. כך גם ציין שלא הבחין מעבר לאמור לעיל באלימות נוספת או מכות שהופנו כלפי המתלוננת. העד מציין כי הסיטואציה עצמה הלחיצה אותו ושלאחריו נכנס לבית ופחד לצאת, דבר שאף הביא אותו לומר לאשתו לקרוא למשטרה. התיאור אותו מוסר העד שלעדו מציג את התנהגותו של מלמד, מלמד על סיטואציה מלחיצה ובוודאי לא את אותו תיאור דמוי חיבוק, שניסה הנאשם לשוות לאותה הנחת יד שנצפתה על ידי העד. יש בעדות זו כדי לחזק את גרסתם של השוטרים ולפיה הבחינו בסימני חבלה על פניה של המתלוננת כבר בשעה שנתקלו בה לראשונה ופועל יוצא מכך להשמיט הבסיס לטענה לפיה החבלות על פניה של המתלוננת נגרמו כתוצאה ממעצרה האלים על ידי אחד מהשוטרים.

6/ת - הודעת מ.ס.:

ראיית חיזוק נוספת מוצא בית המשפט בהודעתו של החבר מ.ס. במשטרה (ת/6) תוך העדפה ברורה של הודעה זו על פני עדותו בבית המשפט. ת'6 נמסרה בשעה 17:36 ביום שלמחרת האירוע. כך שראשית ניתן לשלול הטענה בדבר מסירת הודעה תחת השפעת אלכוהול.

מדובר בעד שהגיע מיוזמתו לתחנת המשטרה לאחר שהתבקש לעשות כן, עדותו במשטרה מרובת פרטים ועולה בקנה אחד עם עדויות אחרות. העדות במשטרה אינה מגמתית ומוגזמת וכך למשל, העד, יודע לציין כי הייתה החלפת צעקות וקללות קשות גם מצד המתלוננת לרבות דחיפות הדדיות. תיאור האלימות אותו זה מתאר מינורי יחסי. בדומה, שמציגים לעד את טענותיה של המתלוננת לפיה קיבלה אגורפים מהנאשם זה יודע לומר באופן פוזיטיבי כי לא ראה שנתן לה אגורפים לעומת זאת, כן ראה את הנאשם מושך בשערות ראשה, אמרתו במשטרה מתיישבת עם עדותו של השכן אלכס.

העד ס. מחד מכחיש בעדותו בביץ המשפט את עצם אמירת הדברים אולם בשעה שעומת באופן קונקרטי עם ביטויים או אמירות מסויימות, לא חזר בו מאותן אמירות אלא בחלקים רבים מעדותו ציין כי ייתכן והדברים נאמרו אך לא היה לכך בסיס: **"אולי פירשתי את הדברים מתוך כעס והוספתי קצת פלפל ומלח ואני לא מבין מה הקשר לעבר שלי לעדות זו"**.

כך גם לאחר שהתבקש להתייחס באופן קונקרטי לביטוי בו נקט בעדות לפיו חשכו עיניו, ענה כי: **"יכול להיות שראיתי משהו מוזר ביניהם, זה או שבגלל הטלוויזיה או משהו שהתרחש ביניהם"**, ובהמשך ציין כי ייתכן שביטוי זה נאמר לאחר שראה את הנאשם דוחף את המתלוננת: **"אז אולי זה מה שגרם לי לכך שחשכו עיני... יכול להיות שהוא דחף אותה דחיפה לא במקום"** (עמ' 19 שורה 3, שורה 26). תמונה דומה ניתן לראות גם ביחס לאמירה לפיה אמר לשוטר כי הנאשם זקוק לטיפול רפואי. בעמוד 17 לפרוטוקול העד מציין, כי: **"לא מבין את זה כי אמרתי שהוא צריך טיפול מה אני רופא?"**. מאידך, בחקירתו הנגדית מציין, כי: **"אני לא יכול לפסוק דברים כאלה זה מתוך כעס מסויים גם אני ניזוקתי, אני לא רופא, או פסיכולוג... כשאומרים לך שכל זה קרה אתמול בלילה אני הייתי בהלם שזה קרה בלילה אז צריכים טיפול, אני זרקתי"**.

התרשמותו של בית משפט מעדותו של העד הייתה כי זה אינו מעוניין לפרט בדבר האירוע, והסיטואציה אינה נוחה לו. כך

גם ציין במפורש כי הנאשם אינו מעניין אותו: "אני קודם כל מגן על עצמי, עברו כבר חודשיים ויש לי בעיות משלי".

משמצאתי להעדיף את עדותו של העד במשטרה או אז ניתן ללמוד על עימות מילולי קשה בין הנאשם לבין המתלוננת שהמשכו דחיפות הדדיות. הנאשם והמתלוננת יצאו מהבית כאשר מחוץ לבית, העד מציין במפורש שהבחין בנאשם מושך בשערות ראשה של המתלוננת. אין המדובר במגע פיזי מקרי שכן מדברי העד בשלב זה קפץ עליו והדף את הנאשם מהמתלוננת. העד אמר להם שישתלקו מהגינה. העד מאשר שהמתלוננת והנאשם היו שיכורים וכך גם מציין שהשכן הגיע אליו ומסר לו שצריך להזמין משטרה.

לוח צילומים:

חיזוק נוסף לראיית התביעה ניתן למצוא בצילומים של החבלות כפי שהם תועדו על ידי המשטרה. עיון בת/2 מגלה כי למתלוננת יש נפיחות בשפה העליונה בפיה, פצע בזרוע יד ימין, סימני אדמומיות בלחי שמאל, מתחת לעין ימין, בכתף השמאלית ובגבה. חבלות אלו מתיישבות עם תיאור התקיפה שלה על ידי הנאשם בהודעתה במשטרה. ופחות עם תיאורו של הנאשם או המתלוננת ביחס ל אלימות שעל פי הנטען הופעלה כלפיה בשלב המעצר. הדברים מכוונים בעיקר לסימני החבלה שנמצאו בשפתה של המתלוננת, בעיניה ובידה. אף לא אחד מהתיאורים שנמסרו מפי הנאשם או מפי המתלוננת (לרבות הטענה בדבר הטחת מכשיר קשר בראשה), יכולים להסביר את היווצרותן של אותן חבלות וכך גם לא נטען שהכו את המתלוננת בעיניה או בידה. אסיים התייסותי זו ואצין כי, להבדיל, ככל שהדבר נוגע לסימני השריטות בגב, לא ניתן לשלול כי סימנים אלו נגרמו אגב מעצרו, שכן זו לבשה גופיה עובר למעצרה ולא ניתן לשלול את היווצרותם לאור תיאור מעצרה על ידי השוטר.

עדויות השוטרים:

העדויות השונות של השוטרים פועלות בשני מישורים. מישור ראשון, יש בהן כדי לחזק את הראיות הנוגעות לתקיפתה של המתלוננת על ידי הנאשם באופן עקיף (שכן אלו לא היו עדים לתקיפה עצמה). מישור שני, נוגע לעבירות האיומים וההדחה מצד של הנאשם שהושמעו באוזניהם ועל בסיסן מצאתי להרשיע הנאשם בעבירות הנ"ל.

עוד יוקדם ויוער כי לאחר ששמעתי את השוטרים שנכחו בזירה באופן בלתי אמצעי וחרף טענות ההגנה בדבר אלימות בלתי פרופורציונלית, מצאתי לרכוש לעדותם בבית המשפט אמון. הדבר נלמד הן מתוך כך שעדויותיהם תומכות ומחזקות אחת את רעותה הן מתוך היותם של השוטרים כאלה שבטרם האירוע האמור לא היו בינם לבין הנאשם והמתלוננת כל סכסוך והן מתוך בחינה פנימית ובחינה חיצונית אל מול ראיות אחרות. כך גם יודגש כבר עתה כי מרביתם של הפרטים המתוארים על ידי מי מהשוטרים, מאושרים בעדויותיהם של הנאשם והמתלוננת, וזאת למעט שאלת מידת הכוח שהופעלה כלפיהם מצידם של השוטרים אגב מעצרו.

לגופם של דברים, השוטר איתן תמיר מציין כי פגש בנאשם, אשר ציין בפניו שאין איתו אף אישה שהוא טועה ונמצא לבד (עמ' 6 שורה 18) ובשעה שביקש ממנו להמתין ונכנס לניידת, הנאשם החל לברוח. העובדה שהנאשם ברח מהשוטר תמיר, אינה מוכחשת על ידי הנאשם, אם כי לדבריו, עשה זאת כי "קודם כל נבהלתי. הייתי תחת השפעת אלכוהול,

מבולבל. רצתי לכיוון ש." את הימלטותו זו של הנאשם מהשוטרים אין לפרש אלא מתוך תחושת אשם ורצון למלט את עצמו מפני תוצאות מעשיו. כך גם דבריו לשוטר לפיהם אין איתו אף אישה והשוטר טועה יש לפרש כניסיון להרחיק עצמו באופן מלאכתו ממעורבות באותו אירוע אלים.

כל השוטרים מציינים כי הבחינו שלמתלוננת סימני חבלות ברורים בדגש על פניה של המתלוננת. אכן לא כל השוטרים ידעו לפרט את כל החבלות ובאותה צורה, אולם אין לראות בכך כסתירה מהותית בפרט כאשר מדובר בהתרשמות מן המתלוננת במהלך האירוע בשטח כאשר חלקן של החבלות מצויות על גבה, ידיה ורגליה באופן שאין לומר בהכרח שיכלו להיחשף לכולן.

השוטר איתן תמיר מציין כי ראה על פניה סימנים כחולים, נפיחויות ופצע. (עמ' 6 שורה 27) ודחה בתוקף שהסימנים נגרמו לה כתוצאה מזה שהוריד אותה על הרצפה אגב מעצרה. השוטר ביטון אילן אף הוא מציין שהגיעו למקום והבחינו במתלוננת השפתיים שלה היו נפוחות, היה לה סימן מתחת לעין, סימן ברגל ימין ועל המרפק, (עמ' 26 שורה 6). עוד ראה, עדות השוטר אביחי קלימי אשר מציין כי כבר בשטח היתה המתלוננת עם סימני אלימות ובדומה לתיאור של השוטר משה תורג'מן אשר מציין כי ביקשו מהמתלוננת שישבה על המדרכה שתוריד את ידיה וכבר במעמד זה ראה שפניה חבולות עם דם על השפתיים. (עמ' 30 שורה 31) ועדותו של סמיר אחדוב (עמ' 33 שורה).

רצף עדויות אלו מחמישה שוטרים שונים מתיישב עם דברי השכן ו. שהבחין בסימן הדומה לדם על שפתייה כבר בחצר ביתו של ס. ומוביל למסקנה הגיונית אחת ולפיה המתלוננת נחבלה כתוצאה מהאלימות שהופעלה כלפיה מצד הנאשם עוד בטרם נעצרה ע"י השוטרים. ודוק, גם הנאשם בעדותו בבית משפט הבין כי ישנו קושי בגרסתו לפיה כלל לא הבחין בסימנים על פניה ועל כן לראשונה העלה את טענת פצע ההרפס שממנו סבלה המתלוננת.

תיאור דומה גם אם לא זהה ניתן למצוא ביחס לאופן שבו תקפה המתלוננת את השוטר. ביחס לכך עדותו של השוטר איתן תמיר (עמוד 7 שורה 2), ביטון אילן (עמ' 26 שורה 8). אביחי קלימי (עמ' 28 שורה 9) משה תורג'מן (עמ' 31 שורה 14). כפי שהנאשם בעצמו אישר שברח מהשוטרים בדומה לדברים אותם מסרו, גם בנקודה זו הנאשם מאשר שהמתלוננת תקפה את השוטר ונתנה לו מכה. (ראה עמ' 66 שורה 8). הגם שאין בכך כדי להוות חלק מכתב האישום המיוחס לנאשם יש בעובדה שעדים שונים, מתארים את אותו סיפור, כדי לנסוך נופח של אמינות לדבריהם.

משמצאתי לתת אמון בגרסאות השוטרים או אז מצאתי גם לקבל את דבריהם ביחס לאמירות שהשמיע הנאשם למתלוננת אגב מעצרו בכללן האיומים שהפנה כלפי השוטר איתן תמיר בניידת בכללן שיחסל אותו ושיפגעו בו ואם לא הוא אחרים יעשו זאת ושיצטרך לרדת למגננה הוא וילדיו. עמ' 7 שורה 7. כך גם דבריו למתלוננת כפי שנקלטו באוזניהם של השוטרים בכלל זאת: **"אל תעשי לי את זה עוד הפעם אני אוהב אותך. אל תשתפי פעולה. אל תגידי שום דבר. וכן: "הוא התחיל להדריך אותה. שתגידי שהשוטרים תקפו אותך עם מכשיר קשר על הראש".** (עדות אביחי קלימי, עמ' 28 שורות 15, 19).

אל מול האמון שבית המשפט מוצא לרכוש לעדויותיהם של השוטרים וכן אל מול כל שפורט לעיל הרי שעדותו של הנאשם, העדות היחידה שנשמעה במסגרת פרשת ההגנה, הותירה רושם עגום. בפתח דבר אציין כי, לא ניתן היה

להימנע מהרושם שהנאשם מוסר את תיאורו של האירוע שלא באופן שוטף אותנטי ורציף, אלא במענה לשאלות קונקרטיות ונקודתיות שהוצגו לו מאת בא כוחו. לגופם של דברים, חלקים רבים מעדותו הינם בבחינת עדות כבושה שלא בא זכרה בחקירה המשטרתית ונדמה כי כל תכליתה היה להתמודד עם הראיות שנאספו נגדו במהלך החקירה והוטחו בפניו במהלך ניהול ההוכחות.

בפתח הדברים כבסיס להשוואה יש להפנות לדברים אותם מסר הנאשם בחקירתו המשטרתית (ת/1) בבוקר שלמחרת האירוע בשעה 10:07: "יצאנו לבלות במועדון אני לא זוכר את שם המועדון שתינו ונהננו וחזרנו במונית הביתה וירדנו ברחוב ... שהוא רחוב מגביל לרחוב ירדנו ביחד עם חבר בשם מ. אני לא זוכר את שם המשפחה שלו. מ. הלך ואני נשארתי עם ש. והתחלנו לדבר והתפתח ויכוח בינינו. הייתה הרמת קול ביני לבין ש. ואני הלכתי משם לכיוון הבית ופתאום אני רואה שתי נידות משטרה עוצרות לידי ושאלו אותי מי אני ואני אמרתי להם את השם שלי ושאלתי אותם מה קרה ונבהלתי כי הייתי בבהלה וגם הייתי תחת השפעת אלכוהול ואני רצתי ישר לחברה שלי ש. כדי לראות מה קורה איתה... ואני רצתי לשם והשוטרים רצו אחרי פחות מ-50 מטר. אני ראיתי את ש. ליד נידת וראיתי שהשוטרים תפסו אותה ואחד מנער אותה. אני עוד לא הגעתי לשם ושוטראחד הביא לי אגרוף והפיל אותי על הרצפה ואז עיקמו לי את הידיים ויש לי חבלות בידיים יש לי נפיחות בראש מצד שמאל מעל האוזן והיה שוטראחד שהכניס אותי לאוטו והביא לי אגרוף בראשו עוד פעם. זה מה שהיה ואז שהשוטר סגר עלי את הדלת אני רואה ששוטרים מקפלים את החברה שלי על הרצפה ואחד מהשוטרים הביא לה אנטנה של מכשיר הקשר בראש שלה". (הדגשות לא במקור).

בהמשכה של הודעה זו הנאשם נשאל: "איך אתה מסביר שכאשר השוטרים נגשו לש. ראו אותה כשהשפתיים שלה נפוחות ויש לה פצע מדמם בידה הימנית והיא בכתה וזה אחרי שהשוטרים קיבלו הודעה מאזרחים שאתה תקפת אותה והשוטרים עוד לא דיברו עם ש. בכלל?" תשובה: "אני אומר שלא ראיתי את כל הסימנים שאתה מדבר עליהם". מאידך, בעדותו בבית משפט, לראשונה מציין, כי לגבי הפצע בשפה יודע שלמתלוננת היה הרפס עוד לפני כן (עמ' 63 שורה 30).

מול הודעה זו במשטרה, הנאשם לראשונה העלה פרטים רבים ומהותיים בעדותו שלא בא זכרם במשטרה וכך גם לא במענה לכתב האישום. כך לראשונה נשמעת הגרסה לפיה, למתלוננת יש פצע של הרפס וזאת כהסבר אפשרי לחבלה שנצפתה על שפתייה.

בניגוד לתיאור במשטרה לפיו לא רק שיצאו לבלות ביחד אלא נהנו, העלה לראשונה את כעסו כלפי מ. וכלפי המתלוננת לאחר שחשד שהשניים עישנו ביחד סמים בשרותים של המועדון. לא למותר לציין, כי הכעס החשד כי השניים עישנו סמים בשירותים של המועדון כלל לא הוטח במ. במהלך עדותו בבית המשפט בדומה, המתלוננת לא נשאלה ולו שאלה אחת ביחס לסוגיה זו שתוכל להסביר את הרקע לויכוח בינה לבין המתלוננת. הסברו של הנאשם לפיו לא חשב שיגיע, למצב הזה בו מצוי לאחר שמונה חודשים ולא רצה לערב את ש., אינו נותן מענה לכבישתה של אותה גרסה גם לאחר שכבר הוגש כתב אישום, זה נעצר, ולאחר שכבר נמסר מענה מפורט.

בדומה, לראשונה בבית משפט, מציין הנאשם כי לאחר שירדו מהמונית השלושה הגיעו לביתו של מ. ולא נפרדו ברחוב.

הנאשם לראשונה בבית משפט מציין, כי הניח את ידו על המתלוננת בשעה שהיו בביתו של מ. הדגים חיבוק על הכתף, ולדבריו ייתכן שבשל אותה הנחת יד על הכתף מ. סבר שישנן דחיפות הדדיות. בדומה, לראשונה בבית משפט מציין כי לאחר שיצא מביתו של מ., בדיוק שהיה על הכביש, שם יד על ש. תוך כדי ויכוח קולני. סבורני כי יותר משיש גרסה זו לתאר באופן אמיתי את התרחשות הדברים, יש בה לנסות "להלבין" את כל אותם מגעים פיזיים שנצפו ע"י מ. וע"י ו.. עוד לראשונה בעדותו בבית משפט, הנאשם מאשר כי המתלוננת נתנה מכה לאחד השוטרים, "**מכה וסטירה**" שבעקבותיה הפילו אותה לריצפה והיכו אותה לדבריו באמצעות מכשיר קשר.

הנאשם טוען, שהיו לו חבלות בראש, ברגליים ובאגן וחרף כך השוטר, באופן מכוון, מציין בהודעה שאינו מבחין בחבלה. לדבריו שאל אותו: "**למה זה ככה, הוא אמר ככה וזהו**". יצוין, כי הנאשם העיד שעורך דינו, במעצר ימים תיעד את החבלות ואף נקב בשמו. בסופם של דברים, אותם צילומים לא הוגשו כאשר מסיכומי ההגנה עולה שסניגורו הקודם החליף פלאפון ולכן התמונות אבדו.

הנאשם אף התכחש למענה שנמסר בשמו בכתב האישום ולא רק ביחס להיותו בן זוג של המתלוננת. כשנשאל מדוע בכל זאת אישר את המענה, ענה כי: "**לא הייתה לי ברירה, הוא אומר לי תחתום**". כך גם העלה טענות לפיהם עורך דינו הקודם עשה הרבה טעויות בתיק (עמ' 70 שורה 27). גם הסבר זה של הנאשם אין בידי בית המשפט לקבל. המענה שנמסר מפי בא כוחו עבר את אישורו של הנאשם כפי שזה העיד על כך, הנאשם במסגרת אותה כפירה ראשונית, הכחיש את מרבית מהעבירות המיוחסות לו ועל כן לא ברור מדוע דווקא ביחס לסעיפים קונקרטיים בכתב האישום מצא לחתום בדלית ברירה.

בטרם אחתום את הכרעת הדין אתייחס לסוגיה שהועלתה רק בשלב פרשת ההגנה והסיכומים ולפיה אין המדובר בבני זוג וזאת בניגוד למענה הראשוני שנמסר מאת עורך דינו הקודם של הנאשם.

ביחס לסוגייה זו הנני לקבוע כי הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג. למסקנה זו הגעתי ראשית לנוכח המענה הראשוני אך לא רק. אשר למענה הראשוני, נקבע בשורה ארוכה של פסקי דין, כי עצם חילופי עורכי דין, הם לכשעצמן אינם מצדיקים חזרה מהסכמות דיוניות או מהותיות שאם לא כן, לא ניתן יהא לנהל באופן ענייני ועיל את ההליך הפלילי. אין המדובר בדווקנות פרוצדורלית שכן, שמיעת הראיות בתיק מתבצעת לאור המענה המפורט ולאור גדר המחלוקת כפי שזה נפרש בפני בית המשפט. מכאן בשעה שנמסר כי הנאשם המתלוננת היו ידועים בציבור, ממילא זו האחרונה כלל לא נדרשה בעדותה לסוגיה זו, בין אם באופן ישיר ובין אם בעקיפין. טענה זו הועלתה לראשונה רק במהלך פרשת ההגנה לאחר שהמתלוננת סיימה להעיד. על כל המשתמע מכך.

מעבר לכך ולגופם של דברים, לאחר שקראתי את חומר החקירה סבורני כי גם באופן מהותי המתלוננת והנאשם היו ידועים בציבור וניהלו מערכת זוגית. הדבר עולה במפורש בהודעותיה של המתלוננת, כך ראה ת/10 שורה 2, שם תחילתה של ההודעה בהצהרת המתלוננת כי היא בת זוג של הנאשם ובדומה ראה ת/13 שורה 15 שם מתארת את הנאשם כבן זוג שלה ואף נוקטת תוך שמציינת כי אלו נמצאים בזוגיות כשנה תמימה. בדומה, ראה הודעת הנאשם מיום 12.7 שם גם כן בפתח עדותו הנאשם מציין כי הוא בן זוגה של המתלוננת מזה מספר חודשים.

גם בעדותו בבית משפט, הנאשם התבקש לפרוט לפרטי פרטים את מהותה של אותה חברות כשבסופם של דברים אמר את הדברים כהווייתם: **"נפגשנו כמה פעמים. התחלנו לצאת וזהו. מבחינתי אנחנו חברים. זוג."** אפילו הנאשם עזב את הדירה של המתלוננת שם חי בסיועה כחודש וחצי לפני האירוע. חיזוק למסקנה זו ניתן ללמוד גם מעדותה של המתלוננת בבית המשפט שם ציינה כי עודנה מצויה בזוגיות עם הנאשם באה לבקר אותו בבית הכלא, אוהבת אותו ומעוניינת לסייע לו. קשר זוגי זה נמשך למורת רוחם הבולטת של בני משפחתה. אלה כאלה מלמדים שאין המדובר ברומן חולף אלא מערכת יחסים זוגית ארוכה מהותית שמצדיקה לראותם כבני זוג גם מבחינה משפטית.

סוף דבר, משמצאתי להעדיף את אמרתיה המפלילות של המתלוננת במשטרה ושמצאתי לרוחש אמון לעדויות השוטרים, בהצטרף לראיות חיזוק שונות ושמצאתי לדחות את גרסת ההגנה הנני להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ה, 12 אפריל 2015.